

de Bedrifter, der kun har tre Arbejdere eller derunder, bidrager til Arbejdsløsheden. Det er, som om Ministeren slet ikke er inde i den Tankegang, denne Sag drejer sig om, for var han det, vilde han straks sige til sig selv: Ja vel, men er meget af den Arbejdsløshed, som skabes af de smaa Bedrifter, ikke netop en Følge af de Kriser, som fremkommer i Kraft af de store Bedrifters Organisationsform? Det er nemlig Sagen, at Kriserne, de økonomiske Bølgebevægelser er foraarsaget af Stordriftens Organisationsform, og det kan igen føre til, at disse Kriser rammer de smaa Bedrifter og medfører, at ogsaa de maa afskedige Folk.

Det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard fremkom paa det Punkt, hvor han vilde argumentere mod vort Ændringsforslag, med en Udtalelse, som forundrede mig i højeste Grad. Det ærede Medlem sagde, at hele Grundlaget for dette Ændringsforslag var urigtigt. Det er urigtigt at mene, sagde det ærede Medlem, at det er Bedrifternes Størrelse, der betinger Arbejdsløsheden. Jeg skal som Svar derpaa blot tillade mig at oplæse, hvad det ærede Medlem sagde i November 1921. Da sagde han: „Det er Stordriften og kun Stordriften, der paa alle Omraader medfører og maa medføre Arbejdsløshed. Derfor er det ganske naturligt, at naar man taler om Arbejdsgivernes Bidrag, skal man sondre mellem Stordriften og den almindelige mindre Bedrift.“ Jeg overlader til det ærede Medlem at se at finde sine egne Ben i denne Sag. I 1921, da det ærede Medlem sagde dette, var han i Virkeligheden Talsmand for det, han kaldte „de tre smaa Mænd“. Skulde Sandheden ikke være denne, at naar det ærede Medlem ikke er det i Dag, er det, fordi han er kommet i større Selskab.

Holstein: Da den højtærede Regering nu Maaned efter Maaned og Dag efter Dag til det sidste har tilkendegivet, i hvor høj Grad den finder Ubehag saavel ved Drøftelsen af saglige, konkrete Spørgsmaal som ved Drøftelsen af Spørgsmaal af almindelig principiel Betydning, skal jeg for mit Vedkommende fatte mig i størst mulig Korthed. Det forekommer mig, at de Ændringsforslag, der her ligger for, ganske bryder Rammen for det Forslag, der oprindeligt er forelagt af den højtærede Regering, og de Bemærkninger, der var knyttet dertil. Disse Ændringsforslag forekommer mig i lige Grad sagligt usømme-

lige og formelt utilbørlige. De indeholder dels Bestemmelser af overordentlig økonomisk Betydning for de paagældende arbejdsløse, dels organisatoriske Bestemmelser af principiel Beskaffenhed. Hvad de første angaar, kan jeg ganske henholde mig til de Betragtninger, der er gjort gældende fra Regeringens Side i det oprindelig forelagte Lovforslags Bemærkninger. De har om muligt endnu mere Gyldighed og Berettigelse nu end den Gang, da intet tyder paa, at Prisniveauet er faldende. Tværtimod. Og hvad de organisatoriske Bestemmelser angaar, forekommer det mig, at det ikke nu er Tidspunktet til at tage hele Arbejdsløshedsforsikringsloven op til gennemgribende Revision. Det er jo intet mindre end det, der er Tale om her, i Samlingens sidste Dage, og jeg ser ikke nogen som helst Nødvendighed for at fremskynde en saadan Revision nu paa det sidste. Det forekommer mig, at den kan lige saa godt vente, til Rigsdagen træder sammen til Efteraaret.

Jeg kan ikke indse rettere, end at det er en meget daarlig Politik at være smaatskaaren overfor Smaakaarsfolk, og det navnlig, naar man, som den højtærede Regering, har ført en saa passiv og ubetænksom Erhvervs- og Arbejdsløshedspolitik Aar efter Aar. Regeringen bærer et Hovedansvar for, at Arbejdsløsheden fremdeles er saa stor, som den er. Naar man ser, med hvilket Letsind den høje Regering har ofret Statens Penge hen i Vejret, baade til det ene og det andet Formaal er det sin egen Sag at skulle gaa med til en økonomisk Besparelse af den Karakter, der her er Tale om. Jeg tror, det er en daarlig konservativ Politik, navnlig set paa Baggrund af den Erhvervs- og Arbejdsløsheds politik og Handelspolitik, den højtærede Regering har ført, og som i saa stort Omfang er Skyld i, at Krisen stadig er af et saadant Omfang, som den er.

Af disse Grunde vil jeg, hvad det reelle Indhold i disse Ændringsforslag angaar, stemme mod det, idet jeg henviser til Regeringens oprindelige Synspunkt i Bemærkningerne til Lovforslaget. Og hvad den formelle Side af Sagen angaar, finder jeg, at der intet vilde være forskertset ved at udsætte Behandlingen til Efteraaret. Jeg vil derfor for mit Vedkommende stemme mod de Ændringsforslag, der her foreligger.

L. D. Rasmussen: Hele denne Sag er vel egnet til at fremkalde nogen For-